

i Vejen for at anvende Militærnægtere der, i hvert Fald kunde de, der af religiøse Grunde ikke vil uddannes i Vaabenbrug, fordi de ikke vil i Krig, meget godt anvendes der. Der anvendes jo en hel Række af Arbejdere, og jeg tror ikke, at de paagældende vilde gøre den Fortræd, som den højtærede Minister stillede i Udsigt, ødelægge forskellige Ting, foranledige Eksplosioner og gøre andre Ulykker. Det kunde maaske tænkes, at de konsekvente Antimilitarister kunde foretage sig saadant, men den højtærede Minister kan jo lade være at ansætte dem til Arbejde i disse Virksomheder.

Den højtærede Minister fremkom endvidere med den Indvending mod vort Forslag, at de, der møder paa Session, og som ikke vil uddannes i Vaabenbrug og ind under Militærtjeneste, efter vort Forslag skal henvende sig til Krigsministeren i Stedet for til Indenrigsministeren, men denne Indvending er uden Betydning, thi i den højtærede Ministers Lovforslag staar der, at der skal være Forhandlinger mellem Indenrigsministeren og Forsvarsministeren om disse Forhold og disse Personer, og om man her vælger den ene eller den anden Fremgangsmaade, vil, forekommer det mig, ikke have nogen virkelig Betydning. Men vil den højtærede Minister ikke gaa ind paa de Betragtninger, vi har gjort gældende, vil den højtærede Minister ikke gaa med til, at alle Militærnægtere skal blive under Militæretaten og dér gøre Nytte i Forsvarets Øjemed — og naar de ikke vil lade sig uddanne i Vaabenbrug, maa der jo sættes andre Mennesker til at udføre den Tjeneste, som de nægter at gøre — naar Ministeren ikke vil det, er der jo kun saare ringe Haab om at komme til en Forstaaelse. Naar den højtærede Minister mener, at jeg ude i Landet vil møde mange af mine Meningsfæller, som er enige med ham, men ikke med mig, saa er dette et Postulat, som den højtærede Minister kan anføre, saa tidt han vil, det er ikke prøvet endnu. Der kan maaske blive Lejlighed til en anden Gang at se sig om ude i Landet og ogsaa drøfte dette Spørgsmaal. Men jeg har ingen Grund til at tvivle om, at mine Meningsfæller staar paa samme Standpunkt som Mindretallet. Og hele Mindretallet er jo enigt; alle de Medlemmer, der tilhører min Gruppe, er enige i den Betragtning, vi her har gjort gældende.

Den højtærede Minister mente, at vi i Realiteten har opgivet Grundlovens Bestemmelser. Det har vi paa ingen Maade.

Grundlovens Bestemmelse er den, at enhver er pligtig til med sin Person at bidrage til Landets Forsvar, og det er dette, vi holder paa, idet vi hævder Bestemmelsen om, at Arbejdet skal udføres indenfor Militæretaten. Den højtærede Minister kom tilbage til Spørgsmaalet om Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Dem har jeg ogsaa læst igennem, og jeg anførte før en Udtalelse af Ordføreren, der for mig er afgørende, den nemlig, at ingen vilde kunne præteredere at blive fritaget for at bidrage til Fædrelandets Forsvar ved den Bestemmelse, som blev tilføjet i Grundlovens § 90. Nu anfører den højtærede Minister til Forsvar for sit Standpunkt, at man indførte Stillingvæsnets samtidig med Grundloven af 1849: Ja, det gjorde man, men det er jo atter ophævet. Tscherning sagde: Jeg forstaar det saaledes, at enhver skal bidrage med sin Person, altsaa, der skal en Person til, den, der ikke møder med sin egen Person, skal stille en anden, men kan han ikke det, fordi ingen vil møde for ham, skal han selv møde. Og hvad Færingerne angaar, saa er de jo ikke fritagne for Værnepligt, fordi de har nægtet Militærtjeneste. De er ikke fritagne, fordi de har gjort Obstruktion mod Landets Love, men fordi man af praktiske Grunde ikke har ment det nødvendigt at underkaste dem Værnepligt — Færøerne ligger jo saa langt her fra. Men der er ikke to Meninger om, at da Færøerne er et dansk Amt, kunde der have været paalagt Færingerne Militærpligt. Naar de ikke har Værnepligt, er det ikke, fordi de som Følge af Obstruktion er blevet fritaget derfor. Det, der derimod er Tale om her, er at fritage dem, der enten af Obstruktion og Opsætsighed eller af strengt religiøse Grunde ikke vil være Soldater, for at udøve deres Værnepligt. At man i 1849 ved Værnepligtsloven fritog Præster og Lærere, er ganske rigtigt, men denne Fritagelse er ophævet ved de senere Værnepligtslove. Den, der er vaabenfør, er pligtig at møde paa Sessionen og lade sig udskrive, og naar han ikke trækker et højt Nummer, skal han møde til Tjeneste. Dette, at enkelte trækker sig fri, ligger simpelthen i, at man ved den sidste Forsvarsordning af økonomiske Grunde ikke mente at kunne gaa til en fuld og streng Gennemførelse af Værnepligten, saaledes at alle vaabenføre blev vaabenøvede. Den højtærede Minister har selv foreslaaet og faaet vedtaget et Lovforslag om, at de, der i de foregaaende Aar havde trukket sig fri, blev indkaldt og